

Харківський гуманітарний університет
«Народна українська академія»

XXVIII загальноакадемічний конкурс
«Історія моєї родини»

Номінація:
«Сімейна династія»

Виконала:
студентка групи БУ-31
факультету «Бізнес-управління»
Яковенко Валерія

Харків, 2023

У кожній сім'ї є унікальні традиції, якісь династії та цікаві історії. В моїй сім'ї є декілька династій, але найчисельніша – це династія професій, пов'язаних з автотранспортом.

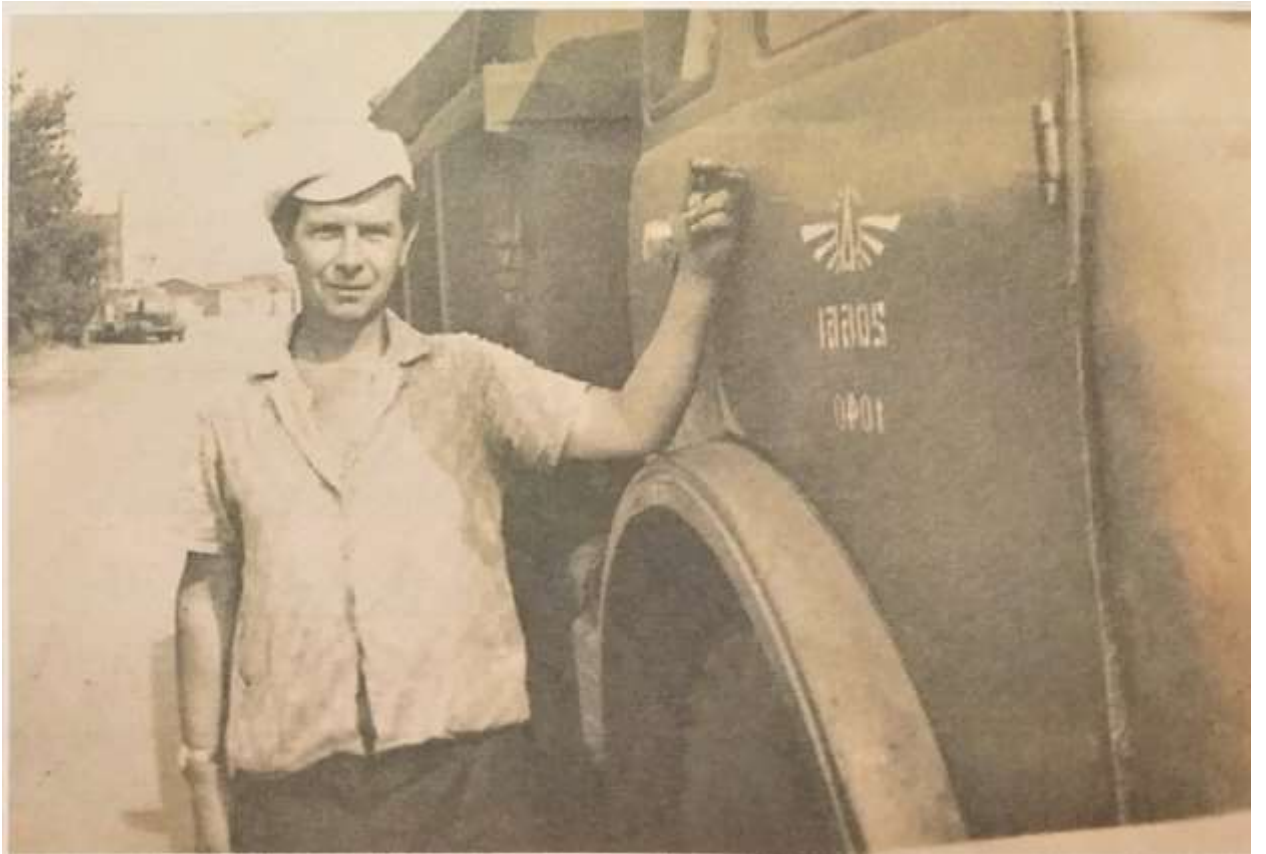
Родоначальником цієї династії був мій прадід, Яковенко Микола Пантелейович. Він народився 21 жовтня 1938 року у селищі Безлюдівка у сім'ї робітників. Його батько, Яковенко Пантелей Касьянович, працював на заводі, а мати, Яковенко Марія Андріївна – у поліклініці. У дитинстві дідусь пережив II Світову війну та повоєнний голод, але завжди був добрим і чуйним хлопчиком, дбав про матір та трьох сестер, спілкувався з однолітками та мріяв про машини. У школі він з особливим інтересом вивчав математику, фізику та англійську, цікавився машинами. Після закінчення семи класів влаштувався працювати в трамвайне депо, де пропрацював недовго, оскільки завжди хотів працювати з машинами.

Потім влаштувався на роботу в гараж, в якому спочатку був простим механіком, а пізніше став водієм та механіком за сумісництвом. 1963 року він познайомився зі своєю майбутньою дружиною, моєю бабусею Якименко Олександрою Олександрівною.

За кілька місяців вони одружилися, а невдовзі народилася їхня перша дочка – Яковенко Ірина Миколаївна. Дідусь дуже любив свою маленьку дочку та дружину, робив усе для них. Через 6 років народилася їхня друга дочка – Яковенко Ольга Миколаївна. Для старшої Іри та маленької Олі дідусь багато працював на бензовозі, МАЗі та на ЗІЛі.

Після кожного рейсу він привозив дочкам та дружині подарунки. Незважаючи на свою любов до сім'ї, дідусь дуже любив свою роботу і тому майже весь вільний час він присвячував машинам. Він перебирав двигун, знав будову будь-якої машини, міг відремонтувати будь-яку деталь.

1980 року народилася їхня третя дитина, син, мій батько Яковенко Андрій Миколайович. Дідусь навчив тата всьому, що вмів сам. Він брав його на роботу, де вони разом ремонтували машини.

Продовжила цю династію моя тітка, старша дочка дідуся, Яковенко Ірина Миколаївна. Вона народилася 2 березня 1964 року. Вона теж любила машини ще зі школи і після її закінчення вступила до автодорожнього університету. Після університету вона влаштувалася на роботу до ДАІ, де працює і зараз. 1983 року Ірина познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Остапенко Сергієм. Він працював у гаражі на бензовозі разом із її татом. У 1984 році вони одружилися.

1985 року народилася дочка, моя двоюрідна сестра, Остапенко Наталія. 2008 року у них народився син, мій двоюрідний брат, Остапенко Денис. Якоюсь мірою вони теж продовжили цю династію: Наташа працює в компанії з вантажних перевезень, а Денис – у ДАІ.

Наступним представником цієї династії можна вважати молодшу дочку дідуся – Ольгу. У дитинстві вона любила їздити в рейси з дідусем та стежити за машинами. Тому після закінчення школи почала працювати у Харківському кар'єроуправлінні, де працює і зараз.

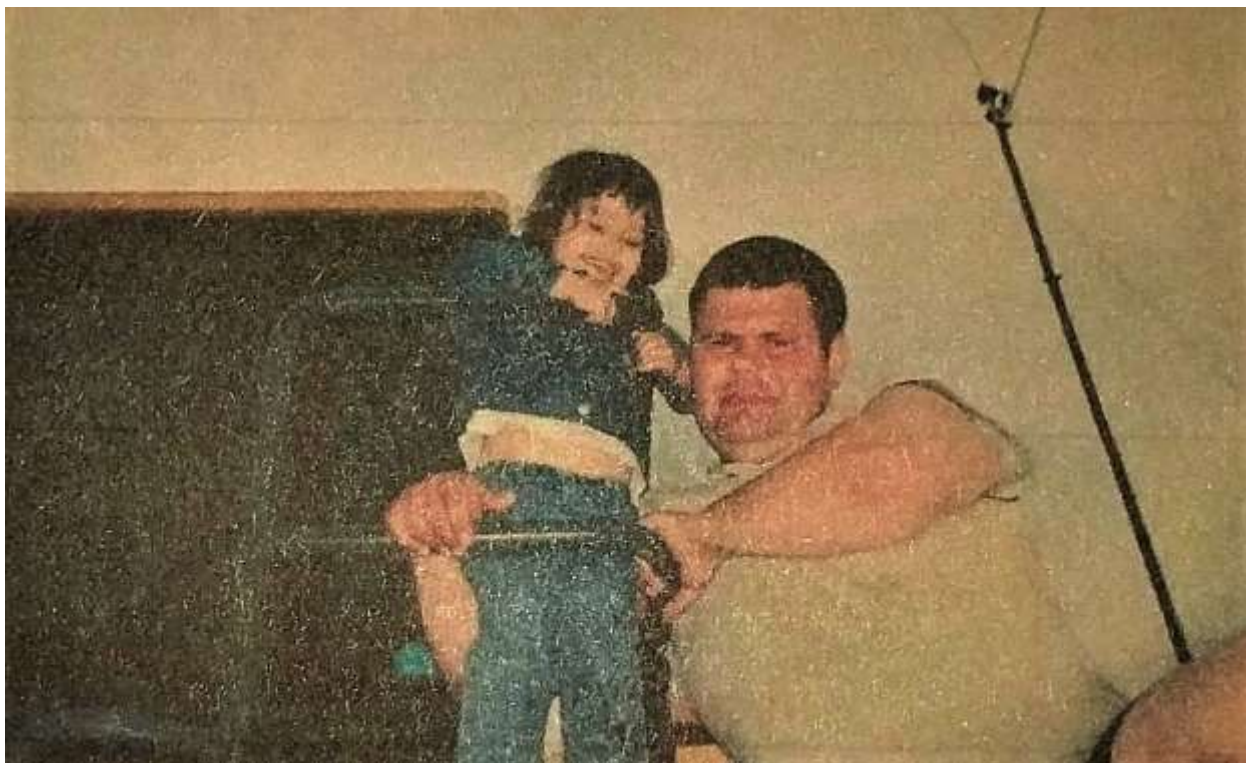

Останнім представником династії є мій тато – Яковенко Андрій Миколайович. У дитинстві він проводив багато часу зі своїм батьком, вони разом ремонтували машини та їздили у рейси. Ще в школі тато прогулював уроки та проводив час у гаражі з машинами. Після школи влаштувався працювати на кар'єр водієм начальника. Він дуже добре порозумівся з начальником. Олексій Денисович поважав і цінував тата як людину та спеціаліста. Тому допоміг закінчити коледж та влаштував його на кар'єр, працювати екскаваторником.

У дитинстві ми з сестрою та двоюрідним братом Денисом проводили багато часу у нього на роботі, їздили у різних вантажних машинах, каталися у ковші екскаватора, їздили у нього на колінах за кермом автомобіля.

Але любов тата до автомобілів не пройшла безслідно, і згодом він відкрив свій бізнес з вантажоперевезень і приділяє йому весь свій вільний час.